

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 26

Anem a debatre el Títol II. De les institucions. Per defensar les esmenes i fixar posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*). Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputat. Aquest és un títol important...

El president

Senyor diputat, un segon. Si us plau, a la resta de diputades i diputats, gràcies. Pot continuar, senyor diputat.

El Sr. Miralles i Conte

Moltes gràcies, senyor president. Deia que aquest és un títol important pel que suposa per si mateix, perquè estem parlant de les institucions del país, i també pel gran avenç que hem aconseguit amb el treball de la Ponència, pensant en l'autogovern del futur.

Altres vegades altres diputats l'han citat, jo també. En Carles Viver i Pi-Sunyer, director de l'Institut d'Estudis Autonòmics, deia en una entrevista, obro cometes: «Que la nostra autonomia és molt àmplia, això és evident, però és de baixa qualitat», i tanco cometes.

És evident, doncs, que per millorar la qualitat de l'autonomia les institucions de l'autogovern són fonamentals. Així que en el text que avui discutim es dona un pas molt important respecte l'Estatut de Núria, que el Títol III d'aleshores només dedicava dos articles a la Generalitat. I suposa també un avenç molt important, molt notable, respecte l'Estatut del 79.

No només perquè calia reflectir en aquests 25 anys d'avenç de l'autogovern, de desenvolupament de les institucions catalanes des d'aleshores fins ara, sinó perquè hem tingut la voluntat política, que tenim la voluntat política de fer un estatut ambiciós per a l'autogovern, i més útil per a les persones.

A què em refereixo amb aquesta afirmació? És que l'any 79 es dedicava al títol d'institucions 13 articles, mentre que la proposta del nou estatut en dediquem 36. Ha estat aquest creixement en articles la voluntat irresponsable d'engreixar l'estatut, com a vegades s'ha dit, amb tota la tramitació que hi ha hagut parlamentària? Evidentment, no. El major nombre d'articles i els seus continguts respon a la necessitat que cal explicar encara més als ciutadans i a les ciutadanes de millorar considerablement, des d'aquest Títol, aquella part que afecta les persones i l'autogovern.

Hem aconseguit, amb un ampli consens –en aquest punt a la Ponència–, i hem aconseguit també avançar respecte l'any 79. I per això valorem, el nostre Grup Parlamentari, com a molt positiu.

Voldria destacar quatre aspectes d'aquest Títol que em porten a qualificar, que ens porten a qualificar com a positiu l'avenç donat. Primer, perquè podem afirmar que serà l'estatut de les garanties. Segon, perquè podem explicar que serà l'estatut del món local, del municipalisme. Tercer, perquè podem explicar que l'estatut millora la democràcia. I també perquè podem explicar que amb aquest estatut s'avança en la diversitat nacional. És a dir, és un títol que és part d'un estatut a favor de les persones, de la democràcia i de l'autogovern.

Respecte les garanties. El Consell de Garanties Estatutàries, el conegut fins ara –si així ho acordem– Consell Consultiu, que, per exemple, per destacar els seus dictàmens seran vinculants. Segurament, si això hagués sigut retroactiu algun espectacle haguéssim evitat en aquests últims mesos.

El síndic de greuges, com a síndic de les persones, la Sindicatura de Comptes, com a òrgan fiscalitzador, i el Consell de l'Audiovisual de Catalunya com a autoritat reguladora independent de la comunicació.

Fitxer 27

[#] del món local, dels municipis. L'any 79 era el moment de recuperar la Generalitat. La Federació de Municipis de Catalunya deia a la Ponència que fruit d'aquest fet, de

recuperar la Generalitat, l'any 79 va suposar que l'Estatut, l'actual Estatut, sobre les institucions locals deia literalment: «són notòriament marginals», en dos articles. També deia –llegeixo textualment: «que ja és hora de fer palès que l'Administració catalana la conformés la Generalitat i els ens locals i abandonar els recels i enfrontaments que en molts moments de la nostra història recent hem viscut. Ara toca –segueixen dient– reconèixer l'esforç de tots aquests anys que han fet i fan els ajuntaments i incorporar el govern local al conjunt de les institucions d'autogovern de Catalunya, i per això, plantejava la Federació de Municipis de Catalunya, que es garanteixi un contingut mínim de competències, potestats i recursos municipals.» Doncs, bé, ara podem afirmar que el text incorpora el món local a l'Estatut. Es reconeix així el paper dels ajuntaments com a peça clau de l'autogovern, destacant que es garanteix l'autonomia local, que es garanteixen les seves competències i que es garanteix el seu finançament.

Alguns exemples: l'aprofitament, tan necessari, fora d'horari escolar dels centres públics que podran fer els ajuntaments; el foment de les polítiques d'acollida d'immigrants. I podríem fer un llarg llistat de qüestions de preocupacions, de necessitats i de respostes de les noves demandes que es viuen en els nostres municipis, en els nostres pobles i ciutats de Catalunya.

I també el punt quart diu un element fonamental, que la Generalitat ha de determinar i fixar els mecanismes per al finançament de nous serveis derivats de l'ampliació de l'espai competencial dels governs locals, és a dir, competència, autonomia i diners per poder donar resposta al que volen els ciutadans i ciutadanes: proximitat i solucions als seus problemes i necessitats, més enllà de qui té la competència. Molt sovint, molts ciutadans i ciutadanes es troben anat als nostres ajuntaments i plantejant allò que els és més proper per la proximitat administrativa, per la proximitat política i reclamant les solucions a allò que plantegen, a allò que aspiren i a allò que ens demanden. I els és relativament igual quina administració és competent; el que volen, el que necessiten, el que hem de garantir són respostes. I per a les respostes des del món local, vol dir competències, vol dir recursos i vol dir, evidentment, l'autonomia i aquest respecte, com queda plantejat en l'Estatut que estem fent i que estem discutint.

Per tant, molt positiu en aquest aspecte la qüestió municipal, la qüestió del món local.

També voldria destacar que en aquest títol es posen les bases per a la nova organització territorial de Catalunya, amb municipis i vegueries, i en funció de l'acord, en funció de les aproximacions que hem fet, tot respectant també i tenint en compte les esmenes recomanades pel que fa a les comarques.

Respecte a la millora de la qualitat de la democràcia, algunes referències: la paritat entre homes i dones en les llistes electorals, és a dir, més igualtat; les comissions d'investigació parlamentàries, és a dir, més transparència; la moció de censura individualitzada als consellers o conselleres, és a dir, més control al Govern. I especialment per a la coalició Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que creiem en la democràcia, que no és allò que la lleguem cada quatre anys que hi ha unes eleccions, és un pas fonamental que es pugui fomentar, que s'hagi de fomentar la participació de les persones en el Reglament del Parlament, que haurà de regular les peticions individuals i col·lectives adreçades a la cambra i que s'hauran d'establir també mecanismes de participació ciutadana en l'exercici de les funcions parlamentàries, és a dir, més participació. En definitiva, les institucions catalanes consagren més igualtat, més transparència, més control i més participació, que vol dir més i millor democràcia.

Hem parlat de garanties, del món local, de la millora de la democràcia i deia també al principi un estatut de la diversitat nacional. En aquest cas, em refereixo a que a l'Aran en aquest Estatut se li atorga allò que li pertoca. L'Estatut del 79 no va resoldre bé la qüestió aranesa, ho va fer de forma insuficient; ara, llengua, organització institucional pròpia, i perquè l'Aran recuperi una realitat mantinguda durant segles, el Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa mantenim viva l'esmena 166, que diu textualment «que el Govern de la Generalitat i el Consell General d'Aran establiran els mecanismes de relació al més alt nivell, és a dir, de la presidència de la Generalitat i del síndic d'Aran», aquí present en aquest debat. Perquè és una necessitat, perquè és un reconeixement, com estem treballant en el preàmbul, que es reconegui la realitat nacional, no d'una comarca especial, sinó nacional de l'Aran. I, per tant, la relació ha de ser entre el màxim responsable d'una institució i d'una altra.

Bé, acabo dient que les institucions catalanes, que és el que queda reflectit en aquest títol de l'Estatut, han estat abolides alguns cops per la força de les armes. Les institucions catalanes han estat maltractades altres pel centralisme, la intolerància, la mal fe o quan no, la ignorància. Les institucions catalanes es veuen encara massa allunyades, quan no, es produeix desconfiança per una bona part dels ciutadans i les ciutadanes.

Estem convençuts, el Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida Alternativa que votarem a favor del títol i de l'Estatut i ho farem perquè es donen noves passes, òbviament, endavant en els drets de les persones i en les seves garanties en la democràcia i en l'autogovern.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats..., una vegada superat el debat dels elements que ens identifiquen, cal abordar la regulació de les institucions autònomes pròpies de Catalunya. Regulació que pot efectuar l'Estatut com a norma institucional bàsica d'acord amb la Constitució. No obstant això, abans de centrar-me en la defensa de les nostres esmenes, vull destacar que Catalunya ha assolit, en el marc de la Constitució i de l'Estatut d'Autonomia, les cotes més altes d'autogovern de la seva història contemporània. Després dels anys de govern de dictadura, amb la regeneració de la democràcia es va fer possible un projecte comú de convivència i llibertat que ha fet possible el desenvolupament de les nostres institucions d'autogovern en la instal·lació de valors constitucionals bàsics, la igualtat de drets de la ciutadania, la justícia i la cohesió social. Enguany celebrem els vint-i-cinc anys de la restauració del Parlament de Catalunya, com tot a la vida, i les institucions no en són alienes, és imprescindible modernitzar-les i millorar-les, per tal que el conjunt de la ciutadania se'n beneficiï.

Però malgrat això, en la nostra opinió, Catalunya no ha esgotat tot el ventall de possibilitats que li oferia l'autonomia política que l'actual Estatut conté, mitjançant l'assumpció de competències dins del marc constitucional i estatutari. En aquest títol es proposa una regulació extensa de les institucions de Catalunya, dividida, en aquest cas, en set capítols que comprenen trenta-set articles. Més de la meitat dels articles que conformen tot l'Estatut d'Autonomia vigent. En tot cas, es tracta d'un fet general del conjunt del text que se'n presenta. Els articles registrats són una manifestació directa de la condició d'entitat dotada d'autonomia política, i que, fins i tot, la Constitució defineix com a contingut obligatori. Però l'extensió[<#>] dels esmentats articles i l'excessiu detall es tradueix en una regulació més pròpia d'una llei ordinària per la seva precisió que el desenvolupament propi del marc estatutari.

És necessari millorar els mecanismes de col·laboració i cooperació entre la Generalitat de Catalunya i l'Estat en l'exercici de les competències respectives i aprofundir en la mútua lleialtat institucional entre les diferents administracions. Cal portar a terme el desenvolupament de les nostres institucions d'autogovern, per tal d'assolir polítiques que donin resposta a les necessitats reals de la societat catalana, amb el perfeccionament i una gestió eficaç de les nostres institucions. No es tracta de confrontar administracions cap a una competència inútil, sinó exercir en els seus àmbits respectius les competències atorgades amb corresponsabilitat, lleialtat institucional, perquè els últims beneficiaris d'aquesta maduresa són les ciutadanes i ciutadans de Catalunya.

Les esmenes presentades pel nostre Grup Parlamentari al títol segon de la proposta de reforma de l'Estatut pretenen l'aclariment d'alguns conceptes, la correcció en el cas que no sigui constitucional el precepte, per tal d'elaborar un text articulat satisfactori.

Pel que fa al capítol primer: Composició, funcionament i funcions del Parlament, en definitiva, allò que comporta la potestat legislativa, es presenten varies esmenes als apartats que fan referència a la Llei electoral de Catalunya, de la qual encara no existeix text i que la seva elaboració és competència exclusiva de la Generalitat. Aquesta Llei seria un exemple d'allò que s'ha comentat anteriorment, no s'ha esgotat

en la seva totalitat l'autogovern de Catalunya després de vint-i-cinc anys. La presentació de l'esmena es motiva pel fet necessari de fer constar a l'aplicació de la Llei orgànica de règim electoral general que és la vigent mentre no existeixi d'altra.

També es demana la supressió a l'apartat 3 que la futura Llei electoral estableixi criteris de paritat entre dones i homes per a l'elaboració de les llistes electorals. El propòsit de l'esmena es motiva pel fet que en l'apartat 2 d'aquest article es perfilen les línies del contingut de la nova Llei, però falta que s'aprovi la Llei, això per majoria de dues terceres parts de la cambra, que ens hem de posar d'acord. Per tant, entenem que és sobrer establir més preceptes que els necessaris a una llei que de moment no existeix.

Quan a les funcions del Parlament, es presenta una esmena de modificació de l'articulat presentat, en aquest cas, al que fa referència a la transferència de competències mitjançant l'article 150 de la Constitució espanyola. Amb el nou redactat proposat s'adequa el sentit de l'article en qüestió amb la connexió que entre la Constitució i l'Estatut. A l'Estat li correspon la facultat de delegar o transferir les matèries de titularitat estatal susceptibles de transferir o de llegar, en el marc de l'article de la Constitució espanyola comentat anteriorment. En la nostra opinió, es tracta d'un redactat més acurat del que diu la Constitució i l'actual Estatut d'Autonomia.

Al capítol segon correspon al conjunt d'articles sobre el president de la Generalitat. La primera esmena presentada és la supressió d'una part de l'apartat 4, de l'article 65. Aquest article diu, i cito textualment: «El president o presidenta de la Generalitat és nomenat pel rei, la proposta de nomenament és contrasignada pel president o presidenta del Parlament.» L'esmena presentada demana la supressió d'aquesta última frase «la proposta de nomenament és contrasignada pel president del Parlament.» Els actes del rei són refrendats pel president del Govern de l'Estat, excepte en el seu nomenament, acte que serà refrendat pel president del Congrés. La jurisprudència és clara en aquest sentit, i el fet de traslladar el precepte de la Constitució a l'articulat de l'Estatut el converteix en inconstitucional, com reconeix el dictamen del Consell Consultiu i com des del nostre Grup Parlamentari es va fer

constar amb la presentació d'una esmena de supressió. El caràcter de l'article de la Constitució espanyola referent als actes regula amb exactitud el procediment de signatures i contrasignatures.

Finalment, hem arribat a un acord amb una esmena transaccionada subsegüent al dictamen del Consultiu per solucionar aquesta incidència, afegint a la firma de sa Majestat el rei la contrasignatura del president del Parlament i la del president del Govern de l'Estat.

També entenem que les atribucions del president de la Generalitat s'han de regular mitjançant una llei ordinària, que desenvolupi amb la precisió correspon les facultats que li pertocuen.

Els articles que conformen el capítol tercer fan referència al Govern i a l'Administració de la Generalitat. L'esmenes presentades al text articulat ho són en el sentit de clarificar els principis d'organització i funcionament de l'Administració de la Generalitat. La implantació de l'Administració única no es pot assolir de manera unilateral des de la proposta d'Estatut, sinó que requereix un pacte amb l'Estat, per tal de clarificar i determinar quines són les funcions de cadascuna de les administracions. L'organització de l'Administració de la Generalitat es determina en base a la legislació bàsica de l'Estat, de la qual té competència exclusiva, i és l'Estat, si s'escau, que adjudica la condició d'administració estatal ordinària.

També introduïm la regulació de l'estatut jurídic del personal al servei de l'Administració de la Generalitat, per tal d'adaptar-lo a la legislació estatal, que determinarà les bases del règim jurídic de les administracions públiques i del règim estatutari dels seus funcionaris de conformitat amb allò que és una competència exclusiva de l'Estat.

El capítol cinquè són altres institucions de la Generalitat, com són el Consell Consultiu, el síndic de greuges i la Sindicatura de Comptes. El Consell Consultiu és el màxim òrgan consultiu de la Generalitat de Catalunya en matèries exclusivament jurídiques, en concret, constitucionals i estatutàries. Els dictàmens del Consell Consultiu tenen una finalitat tècnica i jurídica i la seva autonomia orgànica i funcional garanteix

Fitxer 28

...[la seva] independència i objectivitat. Per tot l'exposat creiem oportú presentar una esmena de supressió al fet que aquests dictàmens es converteixin en vinculants ja que la seva pròpia naturalesa jurídica ho impedeix. El síndic de greuges té la responsabilitat de protegir i defensar els drets i llibertats reconeguts per la Constitució i aquest Estatut i el seu àmbit d'actuació és l'administració de la Generalitat i els organismes públics o privats que en depenen.

Pel que fa a la següent esmena es demana la supressió de l'expressió «en caràcter exclusiu» ja que també existeix la figura del defensor del poble com el comissionat de les Corts Generals, el qual vetlla per la defensa dels drets continguts en el títol primer de la Constitució davant de l'actuació de qualsevol administració. En canvi, com constata el dictamen del Consell Consultiu, sí pot assumir aquestes funcions amb concurrència amb el defensor del poble. La posició del Consell Consultiu declara inconstitucional l'expressió «en caràcter exclusiu».

Altres esmenes presentades en aquesta secció del síndic de greuges fan referència a la forma de nomenar els síndics adjunts, que serà a proposta del síndic de greuges per aprovació de la majoria de tres cinquenes parts del Parlament de Catalunya, el mateix sistema de nomenament del síndic de greuges.

D'altra banda es demana la supressió de l'article que traslladen les garanties d'inviolabilitat, immunitat al síndic de greuges i adjunts, garanties lligades a la condició de membre del Parlament.

Les següents accions són les que corresponen a la sindicatura de comptes. En l'esmena presentada es pretén clarificar les competències de cadascun dels organismes i mantenir el seu mecanisme de relació per tal d'exercir les seves funcions amb eficàcia i amb eficiència.

El penúltim capítol del títol segon correspon al govern local. Aquest capítol detalla de forma precisa i extensa el que des del nostre Grup Parlamentari creiem que hauria de desenvolupar una llei de règim local que reguli la segona descentralització. El text

proposat delimita les competències dels ens locals i pot condicionar excessivament decisions legislatives futures. Els ens locals han vist pràcticament inalterada la configuració legal del seu àmbit sense que s'hagi produït una continuació del procés descentralitzador a favor d'aquestes administracions, procurant una prestació més eficaç dels serveis públics i una millor gestió de les polítiques públiques de l'administració més propera al ciutadans. Però l'atribució de noves competències als ens locals suposa que aquestes tenen d'anar acompanyades dels recursos suficients sense els quals no seria efectiva cap nova atribució. Cal abordar la descentralització de la descentralització com el següent pas en el procés de transferència de competències de l'Estat a les comunitats autònomes i d'aquestes a les administracions locals, d'aquesta manera impulsarem un autèntic procés de descentralització de l'administració de la Generalitat amb l'objectiu d'apropar-les als ciutadans de Catalunya, facilitant l'accés al seu servei i reduint la càrrega burocràtica d'una administració centralitzada. En aquest procés és necessari apostar pel diàleg i el consens entre els partits polítics, el Govern de la Generalitat i les entitats municipalistes. Aquest és el propòsit de les esmenes presentades en el capítol esmentat.

Ja per acabar, el motiu de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya és el propòsit d'avançar en la modernització i millora de les nostres institucions d'autogovern a Catalunya.

Moltes gràcies, president; senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ara que amb motiu del debat de la discussió de l'anterior títol de drets es parlava de la... s'ha suscitat una discussió sobre si és o no és sobrer que a l'Estatut hi hagi drets i deures i principis rectoris també aquesta mateixa discussió, de fet, l'hem tingut amb relació al títol

d'institucions, no?, i el nostre Grup Parlamentari, vostès ho saben, ha estat partidari ferm, partidari des del primer moment, d'aprofitar la reforma per a revisar a fons la configuració del sistema institucional del conjunt d'institucions de la Generalitat, però, sobretot, per una altra cosa molt important, que és el govern local a Catalunya.

Per tant, nosaltres no hem pretès mai que aquest Estatut fos una mena d'una simple carta autonòmica que disciplinés o que regulés les relacions entre Catalunya i els poders de l'Estat, és allò que se'n pot dir els aspectes exògens o externs de l'autogovern, sinó una autèntica norma institucional bàsica, allò que algú deia aquest matí «l'autèntica Constitució de Catalunya», i, per tant, si aquest Estatut o norma bàsica és la Constitució de Catalunya el lògic i normal és que hagi de regular de forma àmplia les institucions fins a fer totalment innecessària la intervenció posterior d'altres normes o altres lleis intermèdies o interposades. Norma intermèdia interposada? Doncs, l'exemple és la famosa Llei 3.82, la Llei dita de l'Estatut interior, que regula el Parlament, el president i el Consell Executiu. Llei 3.82 que, per cert, no respon a cap mandat ni a cap reserva de Llei feta per l'Estatut de 1979, no trobaran cap article a l'Estatut que donés cap mandat en aquest sentit. Llei 3.82, per cert, que es va modificar l'any 1985 quan Convergència i Unió ja tenia majoria absoluta i que la van modificar alterant en bona part els criteris que van inspirar la seva aprovació per ampli consens, no?

Bé, l'existència d'aquesta Llei, per tant, per a nosaltres sempre ha estat una situació anòmala, i és anòmala en el dret comparat, no trobaran cap referent homologable enlloc. Ja sé que és un invent molt català i podríem parlar, doncs, del projecte que era de constitució interior de Catalunya i l'Estatut interior de l'any 33, etcètera, però, de fet, modernament –modernament– aquesta és una situació que no té parió en cap altre país, no?, i, per tant, des d'aquest punt de vista, doncs, el que hem pretès a través d'aquest Estatut és una autèntica homologació en allò que el constitucionalisme modern preveu, no?, i, per tant, el que hem fet, en definitiva, és intentar a través d'aquest Estatut solemnitzar la funció constitucional que té el mateix Estatut en una matèria com l'estructura i el règim del nostre sistema institucional.

Ara bé, el perill que alguns dels detractors d'aquesta opció hi veuen, i que han volgut evidenciar, i que té una certa lògica, és dir: home!, en un tema d'autoorganització pot suposar una eventual cessió de sobirania el fet que haguem de tramitar aquesta qüestió davant de les Corts Generals, per tant, que les Corts Generals intervinguin en el procés legislatiu ordinari i puguin modificar un aspecte que és intern de Catalunya, però jo crec que aquest perill ha quedat conjurat, ha quedat dissipat des del moment que el mateix Estatut ja preveu un règim especial de reforma, un règim que en podríem dir flexible, que dóna al Parlament tot el protagonisme en el debat sobre la reforma institucional. Per què? Senzillament perquè no preveu la iniciativa en aquest terreny de les Corts Generals i, a més a més, afavoreix a través d'un simple tràmit com podia ser la ratificació de les Corts la reforma proposada si les Corts Generals no diuen res o s'aquieten en el termini de trenta dies. Per tant, des d'aquest punt de vista jo crec que no hi ha motius i objeccions per mantenir aquesta reserva, no?

Dit això, diré que el rendiment de les institucions de la Generalitat durant aquest quart de segle ens ha permès i, per tant, justifica no només una valoració positiva, sinó una proposta de revisió profunda en funció de la seva efectivitat i en funció de la legitimitat adquirida durant tots aquests anys. I repeteixo, una valoració globalment positiva del funcionament de les institucions de la Generalitat i del govern local no obsta la necessitat de revisar alguns aspectes de la seva configuració institucional. Per exemple, de forma clara per dotar el govern local de la importància que es mereix, perquè després de més de vint-i-cinc anys de contribució per part dels ajuntaments al desenvolupament democràtic, econòmic i social d'aquest país, doncs, és evident que no s'ha vist compensada la seva funció i que, a més a més, tenen una greu insuficiència de recursos i una posició institucional encara molt feble.

Per tant, consegüentment, la reforma pel que fa al Parlament fa una regulació, jo diria prou completa, que evita la interposició, com deia abans, de qualsevol altre llei que no sigui el reglament d'aquesta cambra que aviat aprovarem, espero, i que introdueix alguns elements –introdueix alguns elements– destacats, per exemple, el control de la legislació delegada, que és nou; per exemple, el decret llei, és a dir, la introducció de la legislació d'urgència del nostre sistema, que és una proposta singular del nostre Grup Parlamentari que l'ha vingut mantenint fins avui mateix, tot i que hi ha alguna

esmena d'algun grup en contra. O, per exemple, una major precisió de les funcions d'impuls i de control d'aquesta cambra.

I pel que fa al president i al conjunt del Govern de la Generalitat volem destacar la irrupció, no ja del nostre sistema perquè de fet està regulat per llei, però sí en l'Estatut, de la figura del conseller primer, a partir d'un model, podríem dir-ne dual, potestatiu, és a dir, que si existeix té unes funcions pròpies sense perjudici de les que, evidentment, li pugui delegar el president de la Generalitat. També en l'àmbit del Govern hem inclòs els principis bàsics que han d'inspirar l'organització, el funcionament, de l'administració de la Generalitat. I, finalment, hem donat una regulació, jo diria adequada i equilibrada de les relacions entre l'executiu i el legislatiu, un equilibri, per cert, que des de la reforma de la llei 3.82 havia desaparegut, tot i que nosaltres trobem a faltar el fet que puguem introduir una facultat d'aquesta mateixa cambra com és la de propiciar l'autodissolució del Parlament per una àmplia majoria, senzillament, per tornar aquest equilibri de poders que va desaparèixer l'any 85, perquè aquesta potestat omnímoda que té el president de la Generalitat per dissoldre el Parlament es vegi compensada amb la mateixa atribució per part del Parlament per una majoria qualificada, perquè l'instrument de la moció de censura constructiva, com vostès saben, no serveix per dotar aquest equilibri. Per tant, hem defensat fins l'últim moment aquesta possibilitat, a altres països i amb el dret comparat existeix, però jo ara ja anuncio que el nostre Grup Parlamentari retirarà les esmenes, sinó ho tinc malentès, 108 i 120 que plantegen amb coherència l'autodissolució del Parlament.

En el dictamen també s'inclouen els elements essencials de la resta d'institucions de la Generalitat, per exemple, el consell de garanties estatutàries, i deixin-me dir amb un cert orgull també per part del nostre Grup Parlamentari, que hem aconseguit reintroduir en el nostre sistema aquesta denominació històrica, clàssica de l'època republicana i, per tant, canviar la denominació del Consell Consultiu, no només per fer arqueologia, recuperar els ancestres, sinó, senzillament perquè també canvia la funcionalitat del mateix Consell Consultiu, de fet, ara passa a ser un organisme que, com ara vetlla per l'adequació de les normes de l'Estatut i a la Constitució, però a partir d'ara té una potestat per determinar en caràcter previ, és a dir, *ex ante*, sobre les disposicions amb rang de llei, sobre la interposició de recursos d'inconstitucional,

però, a banda d'això, els seus dictàmens seran vinculants quan afectin els drets que reconeix l'Estatut, per tant, s'erigeix en un autèntic mecanisme de tutela i de justícia, diria gairebé, quasi jurisdiccional i que s'assimila, s'assembla molt, per exemple, al consell d'estat francès. També regulen els comissionats parlamentaris, el síndic de greuges, la Sindicatura de Comptes, altres ens com la comissió jurídica assessora i s'incorpora, com no, al consell de l'audiovisual de Catalunya per primera vegada.

També és una novetat el tractament ampli a l'Estatut, com deia abans, i això ens honora, del Govern i de l'administració local, que a pesar de les suspicàcies que en alguns àmbits s'ha pogut aixecar i en alguns grups polítics, molt en concret, el fet de regular de forma àmplia el govern local en aquest Estatut s'ha de veure, senzillament, com una conseqüència necessària de la garantia de l'autonomia local, però també – també– des de la conveniència de regular dignament tot l'entramat del sistema institucional que avui per avui, a través d'aquest Estatut, queda clar que és la Generalitat conjuntament amb l'administració local, i, en aquest sentit, l'article 3 ja defineix de forma clara l'organització territorial, a partir del municipi, la vegueria, com a ens locals bàsics, com a ens a partir dels quals s'organitza territorialment la Generalitat i amb un reconeixement molt singular també d'altres ens supramunicipals, i entre ells la comarca.

Un altre element fonamental en aquest Estatut, s'estatueix la vegueria, valgui la redundància. S'estatueix la vegueria, per tant, es crea en aquest Estatut, no hem d'esperar la modificació de les lleis d'ordenació territorial de l'any 1987 i la vegueria passa a ser un ens, que, evidentment, la llei, en el futur, acabada de concretar les seves funcions i el seu paper, però la vegueria ja es configura a partir d'aquest Estatut com un ens a partir del qual s'estructura el Govern com un instrument de delegació i de desconcentració del Govern de la Generalitat i també com un instrument de cooperació local en el territori. Conseqüentment, també el consell de vegueria, que és l'òrgan de govern d'aquesta institució acabarà substituint també, gran consecució i objectiu de catalanisme polític, les diputacions provincials. Subratllo, els consells de vegueria que institueix aquest Estatut suprimiran les diputacions...

Fitxer 29

Provincials.

També s'inclouen en aquest títol els principis sobre l'organització territorial local, els elements bàsics que integren l'autonomia local, amb especial consideració en aquest cas a la potestat normativa que tenen els municipis, les seves competències, el principi de subsidiarietat, la suficiència financera, el principi de diferenciació dels municipis que, evidentment, presenten trets distintius com, per exemple, la capital de Catalunya, Barcelona, així com els mecanismes de relació entre l'administració de les entitats locals i l'Administració de la Generalitat. En especial al paper, per exemple, d'un ens de nova creació com el Consell de Governos Locals, que té una funció, evidentment, consultiva en el tràmit legislatiu ordinari d'aquesta cambra.

I, finalment, aquest títol es complementa amb un capítol també molt important, un capítol que complementa allò que fa unes hores dèiem en relació amb el títol preliminar, el règim institucional propi de l'Aran, que d'acord amb la seva singularitat, de fet, amb la seva realitat nacional, ni que sigui pertanyent a una realitat nacional més àmplia com és la nació occitana, evidentment aquest Estatut li concedeix i li dota d'una organització institucional i administrativa específica, que després haurem de completar amb la modificació de la Llei especial a través de la qual, doncs, en aquests estatuts s'estableix un mandat molt clar al legislador ordinari. I, per tant, de forma clara aquest Estatut consagra l'existència del Consell General, format pels síndics, pels consellers, la Comissió d'Auditors de Comptes, per tant, es consagra un sistema i un entramat institucional diferent i, per tant, molt important que volia destacar.

Per part nostra res més, senyor president. Moltes gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes Ciutadans pel Canvi té la paraula la il·lustrada senyora Lúcia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Senyor president. *(Veus de fons.)* Bé, intervenir després que ho hagi fet el senyor Joan Ridao té alguns avantatges, és a dir, vostès ara en aquests moments ja tenen un coneixement puntual del contingut del títol d'institucions, de manera que això m'estalvia entrar en el detall de les diverses qüestions.

Jo sí que simplement voldria donar un parell de pinzellades sobre algunes coses perquè, a més, aquest temps el compartiré amb el company de Grup, el senyor Paco Boya. Voldria dir o voldria recordar que sí, efectivament, un dels debats que ha tingut la Ponència de l'Estatut ha estat el de si el títol d'institucions havia o no d'estar contingut a l'Estatut, igual que ha passat amb el títol de drets i deures. I, per tant, estàvem responent a un llarg i tradicional debat sobre la possibilitat o no d'un estatut interior, que és un nom molt maco, és un nom, en fi, que fa patxoca, però que en realitat no deixa de ser simplement una llei potser aprovada amb una majoria reforçada. Nosaltres enteníem, i continuem entenent, òbviament, que les institucions de Catalunya mereixen el reforç, el reconeixement, l'honor - diguem-ho així, si se'm permet- que significa estar incloses en l'Estatut. De manera que el fet que el títol segon del futur Estatut de Catalunya reculli, a més, amb l'extensió amb què ho fa, les institucions de Catalunya per a nosaltres és un motiu de satisfacció perquè creiem que els dona la preeminència, la prominència, el reconeixement que aquestes institucions es mereixen.

D'altra banda, d'alguna manera els intervinents que ho han fet amb anterioritat ja ho han dit, estem regulant les institucions de Catalunya en un títol que passa en aquests moments a tenir 66 articles, a diferència dels 12, em sembla recordar, que té l'Estatut actual, l'Estatut vigent. Això què vol dir? Vol dir que hem pogut perfilar molt més, que surten aquestes institucions reforçades i que, entre altres coses, hem aconseguit dues o tres coses. D'una banda, articular millor les relacions entre aquestes institucions, entre les diverses institucions, incorporar totes aquelles que s'havien anat creant durant aquest període, aquests 25 anys, incorporar-les ara a l'Estatut. I entre elles jo voldria significar d'una manera particular el que encara s'anomena Consell Consultiu i que passarà a dir-se Consell de Garanties Estatutàries. Jo crec que aquest canvi de nom que té ara el Consell hauria de merèixer per part de tots que aquest caràcter consultiu amb què hem estat tractant-lo fins ara, al passar-se a dir de Garanties

Estatutàries significués també que per part de la resta d'institucions, i d'una manera molt particular al Parlament de Catalunya, s'atengués les seves indicacions i se'l respectés com cal i com mereix una de les institucions de Catalunya. Qui no respecta les seves institucions, no respecta el seu país.

Jo diria una cosa més, i amb això acabo, perquè sempre penso que parlaré poc i em sembla que m'estenc i em menjaré el temps que ha d'ocupar el company Boya. Jo crec que una de les altres qüestions que no vull deixar de significar és el reconeixement que fa per la seva incorporació a l'Estatut, el reconeixement que es fa en el títol d'institucions del govern local. Jo crec que això és d'absoluta justícia que sigui així, és d'absoluta justícia que estigui en el sistema institucional de Catalunya el govern local, perquè si una cosa és certa, crec jo, és reconèixer el paper fonamental que han tingut els municipis, que han tingut els nostres municipis, qualsevol que hagi estat el color del seu govern, el paper fonamental en la consolidació de la democràcia, en la cohesió de la nostra societat. I aquest paper l'han de continuar jugant, i el continuaran jugant ara davant dels reptes immensos que té la nostra societat i, sobretot, en aquest nivell municipal, el jugaran ara amb competències pròpies, amb instruments, amb finançament i, per tant, amb millors garanties de poder continuar, torno a repetir, jugant aquest paper fonamental i que mereixia aquest reconeixement institucional.

No dic res més, per tant, a partir d'aquí em substituirà el company Paco Boya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president, molt honorable president de la Generalitat, magnífic síndic d'Aran, benvingut al Parlament de Catalunya.

(Intervenció en aranès.)

Fitxer 30

(Continua la intervenció en aranès.)

El president

Senyor... Se li ha acabat el temps.

El Sr. Boya i Alós

(Intervenció en aranès.)

Ho dic, això, senyores diputades i senyors diputats, amb la certesa de saber que els camins de les nostres pàtries trobaran en el mirall dels seus anhels el respecte i la mútua comprensió.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'excel·lentíssim senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, durant la jornada d'avui diversos intervinents han fet referències a cites de presidents de la Generalitat. Jo també en faré una; crec que s'escau, és el títol que fa referència a les institucions, i serà una cita del president Pujol. Diu el president Pujol: «Un país, per més que tingui una llengua, un sentiment històric i una consciència col·lectiva, no s'aguanta si no té institucions.» Què vol dir, això? Senyores i senyors diputats, a vostès no se'ls escapa que estem en un capítol que, tot i que sigui un capítol que no pugui portar adossat grans polèmiques, és un capítol important de l'Estatut –és un capítol important de l'Estatut. És el que regula una part necessària de l'Estatut. Les institucions formen part de la maquinària que ha d'aplicar els continguts materials amb competències i que ha de poder aplicar també els recursos que l'Estatut ens doni per exercir les competències.

No estem a davant, per tant, d'un capítol qualsevol sinó d'un capítol important, en el qual les persones de Catalunya, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, hi creuen

també. No en el títol en sí, sinó en les institucions. És necessari que hi creguin, que creguin en aquest Parlament, que creguin en la Presidència de la Generalitat, que creguin en el Govern, en la seva Administració, en totes les institucions que conformen tot l'entramat institucional de la Generalitat. És realment important que al nostre país les institucions estiguin prestigiades, que les institucions tinguin un valor i una qualificació alta per als ciutadans de Catalunya. I això és bo que es tingui present, és conegut, ho hem repetit tots moltes vegades; altra cosa és la valoració que després en faci cadascú de les polítiques que s'exerceix. Però és evident que les institucions, a un país com Catalunya, que és el que és, són molt importants. I que unes institucions poc valorades, amb poc lideratge, són una situació no favorable per a l'esdevenir de la nostra projecció nacional.

En aquest sentit, no és casualitat que des del 1413 el Govern de Catalunya tingui, com una forma legal, la funció de governar el nostre país i aplicar les constitucions i altres drets de Catalunya. Així ho va establir al seu moment el rei Ferran I; des de 1413. Estem parlant de quasi sis-cents anys. Evidentment la història vostès la saben i jo aquí, ara, no m'estendré més. Però què vull dir amb això? Vull dir que no estem a davant de cap situació d'improvització, sinó a davant d'un dels fils conductors de la història del nostre país.

I, en aquest sentit –en aquest sentit–, el títol que integra tot el tema d'institucions, com a títol necessari de l'Estatut, és un títol que ha de tenir la seva justa mesura, que nosaltres sempre hem reconegut. I no és exacte el que s'ha dit per part d'altres intervinents, que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió es qüestionés l'existència d'aquest títol en l'Estatut. Com podíem fer això si l'article 147.2 de la Constitució diu que necessàriament els estatuts han de contemplar la denominació, l'organització i la seu de les institucions d'autogovern? Si ho diu la pròpia Constitució! I per això el títol segon de l'actual Estatut, de l'any 79, regulava totes aquestes institucions del nostre autogovern.

Això ho dic perquè abans, quan es deia que el Grup de Convergència i Unió no volia que estigués aquest apartat aquí, s'estava simplement dient una falsedat; o bé el que es volia dir és que nosaltres qüestionàvem l'extensió d'aquest títol. I, efectivament,

des de bon començament, els treballs de l'Estatut a la Ponència conjunta van tenir el nostre posicionament en aquest tema, en el sentit d'una reserva que realment tinguéssim de fer una extensió àmplia del títol d'institucions. El senyor Ridaó abans hi ha fet referència perquè ell ha fet el torn a favor i el torn en contra alhora, no? Ho ha fet. Però és que no és ni més ni menys que els arguments que ha dit el senyor Ridaó aquí, en el sentit, diguéssim, contrari a una extensió com la que s'ha contemplat en aquest Estatut, extensió àmplia del títol d'institucions.

Perquè evidentment hi han tota una sèrie de matèries que són d'autoorganització que, a partir d'ara, necessiten un tràmit d'un tercer per ser modificades. És realment gratuït que nosaltres, en un tema de competència exclusiva inqüestionable com és l'autoorganització, posem necessàriament una sèrie de qüestions que per ser modificades caldrà la intervenció d'un tercer. El senyor Ridaó deia: «però caldrà poc, aquesta intervenció». Però caldrà la intervenció d'un tercer. És realment gratuït. L'Estatut del 79, en el seu títol segon, establí tota una sèrie de mecanismes que conformaven les institucions de Catalunya, però realment ho feia amb una mesura molt prudent. Potser, també s'ha de reconèixer, que massa prudent. Però d'aquell Estatut del 79, l'actual vigent, a la proposta actual realment hi ha un excés de regulació en aquest títol –hi ha un excés de regulació. Tot i que s'ha comprimit en els treballs de la Ponència, hi continua havent un excés de regulació.

Això és motiu que el nostre Grup, doncs, plantegi una situació contrària i d'oposició a aquest apartat? Evidentment que no. però sí que val la pena recordar i que quedi constància que estem fent un exercici gratuït de cessió, en aquest cas, de sobirania, perquè un altre dia que vulguem modificar coses tan simples com el règim de reunions i de sessions, o temes tan simples com organització i funcionament d'aquest Parlament en algunes característiques secundàries, caldrà la intervenció d'un tercer. Francament, les coses, quan són necessàries, cal fer-les; però quan no, i quan es posen en mans d'un tercer, són veritablement gratuïtes. I en aquest punt estem aquí.

Per això nosaltres a l'esmena número 5, que ha estat rebutjada, al títol preliminar, plantejàvem que tot això es fes a través d'un Estatut interior de Catalunya, d'una llei que portés aquest nom d'Estatut interior de Catalunya. Ha estat rebutjat i, en

conseqüència, ara estem discutint la part que estem discutint, d'institucions, amb l'extensió que tots vostès coneixen.

Entrant per tant en el tema concret, és evident que hi ha una regulació extensiva del funcionament del Parlament, que recull en bona part –i això val per a tots els altres capítols d'aquest títol– l'experiència de vint-i-quatre anys de funcionament normal de les institucions de Catalunya. Aquest és un bagatge que ens dóna peu a poder avançar, amb una experiència prou contrastada, perquè aquí consti una sèrie d'elements que la nostra vivència durant aquests anys, com a institucions, ha permès de veure que podien tenir aquesta regulació. Podien tenir, també, repeteixo, regulació fora de l'Estatut; però també, si es posen a l'Estatut, evidentment són producte de la normalitat institucional durant aquests anys. Normalitat institucional que ha permès un desenvolupament de l'Estatut del 79 i que ens ha portat a noves institucions –i se'n feia referència abans–, institucions com la del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, com el desenvolupament de la Comissió Jurídica Assessora, com el Consell de Treball Econòmic i Social, organismes que ara, per primera vegada, apareixen aquí, en l'Estatut, i tenen, per tant, una garantia estatutària. I també en l'Estatut fem una regulació molt més extensa d'institucions, com la del Síndic de Greuges o la Sindicatura de Comptes, que abans tan sols eren referenciades amb una ratlla en l'anterior Estatut.

Tornant, per tant, al règim parlamentari que està conformat en el nostre Estatut, val a dir que el que assenyala l'article 54 és un règim electoral, que queda clar que el sistema electoral serà de representació proporcional i ha d'assegurar la representació adequada de totes les zones del territori de Catalunya. Aquest és un element que repeteix idènticament les disposicions que contempla l'actual Estatut, i que ens sembla positiu que sigui així, combinat en el seu moment amb allò que, a través de la disposició final, que ja discutirem en el dia de demà, tot el desenvolupament del sistema electoral queda ajornat a una llei que en el seu moment haurà de fer aquest Parlament.

Nosaltres hem optat, quan hem estat analitzant aquest títol, i concretament les responsabilitats polítiques del president de la Generalitat i les responsabilitats

polítiques del Govern, i la pròpia vida d'aquest Parlament, hem optat per un criteri que és el de la normalitat institucional i, per tant, no hem abonat en cap moment que poguessin funcionar sistemes com el de la «guillotina parlamentària» o autodissolució que alguns plantejaven i que ara han anunciat que ho retiren, perquè evidentment aquests són sistemes de...

Fitxer 31

inestabilitat política i institucional, com tampoc hem abonat que es pogués fer mocions de censura directes als consellers de la Generalitat. Són mecanismes d'inestabilitat institucional, i un país com el nostre el que requereix és que les institucions, com dèiem abans, funcionin bé i funcionin amb potència i amb normalitat. I conseqüentment, aquests mecanismes que alguns, amb una certa frivolitat van intentar fer néixer, a hores d'ara no es contemplen. I ens sembla bé que no es contemplin, perquè aquest ha estat el criteri que a nosaltres ens ha portat a orientar els treballs en aquest punt.

De la mateixa manera que també hem volgut que la figura del president de la Generalitat tingués sempre el màxim reconeixement, màxim reconeixement de tot ordre, i per això vam presentar en el seu moment, i ara, a darrera hora, s'ha acceptat una esmena transaccional, en la que s'estableix que als efectes de preferències i protocol a Catalunya el president de la Generalitat té la posició de preminent immediatament després del rei, i a això li donem nosaltres un gran valor simbòlic. És un símbol de poder, és un símbol de realitat nacional, això. I si dèiem abans que les institucions –el Parlament, el president, el Govern– han de tenir un bon prestigi en el país, després això s'ha de veure reflectit en el funcionament normal d'aquestes institucions. De la mateixa manera que un tema que algú podria considerar secundari, però que no ho és en el terreny dels símbols, que és la contrasignatura. S'ha mantingut que la contrasignatura aparegui també la del president del Parlament. S'hi ha tingut d'afegir, també, doncs, la del president del Govern de l'Estat, perquè així el Consell Consultiu ho indicava en el seu dictamen. Però és evident que és un pas endavant que hi aparegui, donant fe, la contrasignatura, el president del Parlament.

Hi apareix, també, tot un Títol nou, que és l'organització de l'Administració de la Generalitat com a administració ordinària. D'això no se'n parla gaire, però apareix, aquí, com a Administració ordinària, i per tant, administració ordinària de l'Estat, i per tant, això adquireix una funció realment important en els anys propers, si això es vol aplicar amb els conseqüents traspassos que això implicaria, i que la disposició addicional onzena contempla.

I vull també dedicar uns minuts en el tema de l'organització local, que realment es contempla en aquest Estatut d'una forma molt més extensa. Nosaltres volíem un model obert, en el tema territorial, i en aquest model obert s'ha aconseguit que hi sigui, i per tant, s'estableix que Catalunya s'estructura territorialment en municipis, vegueries i comarques. Vostès saben que això de les comarques no hi era, no es contemplava com a tal en el sentit que ara es contempla com a ens local d'obligada existència, i sabem perfectament que això era una necessitat del país, i estem en aquest cas satisfets que s'hagi contemplat en aquest tram final dels treballs de la ponència. Es reconeix la vegueria, amb aquesta doble funció que abans es mencionava, però sobretot nosaltres volem fer menció que a la comarca se li doni aquest caràcter d'ens local supramunicipal i per tant garantir la seva existència a la totalitat del territori.

I vull acabar fent una referència a la Val d'Aran. Nosaltres hem estat com tots els altres grups, però ni més ni menys, en tot cas, defensors d'un reconeixement singular de la Val d'Aran, un reconeixement singular que queda recollit a l'article 11, quan es diu que es reconeix l'Aran com a entitat territorial singular dins de Catalunya, i diu: «la qual és objecte d'una particular protecció, mitjançant un règim jurídic especial».

I també voldríem que la nostra esmena 160, que a hores d'ara no té el vist-i-plau de la majoria, sembla ser, fos aprovada. Perquè els discursos que es fan adquireixin la magnitud que poden adquirir. Diu la 160: «L'Aran no pot restar inclosa en cap divisió territorial pròpia de Catalunya que no sigui ella mateixa.» Aquest és un dels debats, deia el senyor Boya que hi ha hagut molts debats, en el territori, i concretament a la Val d'Aran, llavors, sóc conscient que hi ha hagut aquests debats i en dono fe, però aquest era un dels punts que es demanaven amb més insistència. Hi ha l'esmena 160

de Convergència i Unió que planteja aquesta possibilitat. Nosaltres quedaríem molt satisfets i crec que faríem també un bon servei a la Val d'Aran, si aquesta esmena fos aprovada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Sembla, en principi, que no hi ha rèpliques, en aquest torn. Senyor Camp. Ningú vol replicar, per tant, entenc que vostè tampoc.

Per tant, cridem a votació.

(Pausa i remor de veus.)

Senyor Ridao?

El Sr. Ridao i Martín

Abans de procedir a la votació, per anunciar la retirada de l'esmena número 96.

El president

La 96 també queda retirada.

(Pausa i remor de veus.)

Passem, doncs, a la votació del Títol II: de les institucions.

En primer lloc, votariem les esmenes no recomanades de cada grup parlamentari, i començariem amb les esmenes de Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Les podem votar totes alhora? Doncs...

(Pausa i remor de veus.)

Deia que votariem totes les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya de manera conjunta.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor i 120 en contra.

Passariem ara a la votació de les esmenes de Convergència i Unió, concretament, la 153, la 155 i la 160.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 46 vots a favor i 89 vots en contra.

Seguidament, votarem l'esmena 161 del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya -Verds Esquerra Alternativa.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 51 vots a favor i 84 vots en contra.

Del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no quedaria cap esmena no recomanada viva.

(Remor de veus.)

Seguidament, passàriem a la votació de la resta d'esmenes recomanades i les esmenes transaccionals. Els proposo, primer, fer votació de les esmenes número 111, 121 i 122. Votaríem aquestes tres esmenes, 111, 121 i 122.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 120 vots a favor i 15 vots en contra.

I seguidament, els proposo que votem la resta d'esmenes recomanades, i totes les esmenes transaccionals conjuntament.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 134 vots a favor.

Seguidament votarem els articles que no tenen esmenes. Cal que els digui o els coneixen, les senyores diputades i els senyors diputats? Per tant, votem els articles que no tenen esmenes.

Comença la votació.

Aquests articles han estat aprovats per 134 vots a favor.

Posarem ara a votació la resta d'articles del Títol II, en la part no esmenada.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 120 vots a favor i 15 abstencions.

Finalment, farem la votació del conjunt del Títol II: de les Institucions.

Comença la votació.

Aquest Títol ha estat aprovat per 134 vots a favor, la totalitat dels presents.

Per tant, se suspèn la sessió fins demà al matí, a les 10.

La sessió se suspèn a les...